

Patrick Modiano

Straffeftergift

Rue du Docteur-Dordaine, Det fanns bara kvinnor i huset där vi två bodde.

Lilla Hélène, som hade varit cirkusryttare. Hélène Toch.

Annie och Annies mor Mathilde F.

Annie Fs väninna hette Frede. Hon hade en nattklubb på Rue de Ponthieu.

Frede hade en brorson, som vi båda gärna lekte med.

De anställde en ung flicka som skulle följa mig i skolan och ta hand om oss. Vi kallade henne Snövit.

Annie körde nästan varje dag till Paris. Lilla Hélène följde ofta med.

Annie uppger sig som hennes son för rektorn på skolan. Jag blir relegerad. Annie tycks nöjd, vill skriva in mig i en annan skola. Jag börjar i den kommunala skolan. Där tycker läraren om mig. Jag fick vänner bland klasskamraterna.

Min far kom och hälsade på mellan två resor till Brazzaville. Han hade inte körkort. Hans vänner turades om att köra honom från Paris till vår stad.

Annet Badel, Sacha Gordine, Robert Fly, Jaques Boudot-Lamotte, Georges Georgini, Geza Pellmont, den tjocke Lucien P. Besöken ägde alltid rum på en torsdag.

Det fanns ett slott mitt emot Jeanne d'Arc-skolan.

Ska vi gå till slottet brukade min far fråga? Ja, jag kände slottets ägare, sa han.

Han berättade historien om Eliot Salter, Markis av Caussade. Han hade gift sig med en argentinska och sedan blivi kung av Armagnac.

Min bror och jag blev mäktat intresserade. Vi fantiserade om markisen som skulle åter komma en dag.

Annie och lilla Hélène hade gäster som var lika spännande som markisen. Där fanns Roger Vincent, Jean D, Andrée K. De är ofta hemma hos oss på middag. Roger Vincent hade en enorm cabriolet. Hans främsta kännetecken var hans ständiga leende.

Jean D hade ingen amerikansk cabriolet, men ett stort armbandsur. Han var oftare hos oss än de andra. Vi fick turas om att använda hans klocka.

Min bror och jag får följa med Roger Vincent och Lilla Hélène till Paris. Vi fick lyssna på bilradion. Edith Piaf sjunger. Hon ären god vän till Roger.

På hemvägen besöker vi ett tivoli med radiobilar.

Andrée umgicks med "ligan på Rue Lauriston".

Under de följande åren återsåg jag dem aldrig, utom Jean D. En gång.

Jag var 20 år och försökte skriva min första bok. Jean D. Kallades då "Jätten med Jaguaren". Jag bodde i ett trångt litet vindsrum. Jag minns ett förflutet då min far greps för att inte ha haft sina "papper" i ordning. Särskilda regler gällde för judar.

En viss Louis Pagnon lyckas få honom befriad. Pagnon ägnade sig åt smuggling och svartabörshandel.

Vi åkte ofta med Annie till Paris till den största av verkstäderna. Träffade en man som vi kallade Buck Danny. Annie och han har överläggningar i hemlighet. Där finns en skylt: CASTROL.

Snövit gav sig iväg utan att ta farväl.

Nästa dag har alla åkt till Paris när jag kommer hem från skolan. Min bror är orolig.

Nästa dag har polisen kommit. Något "mycket allvarligt" har hänt. Vi får inte gå in.

För den som vill veta mer om Modianos liv fram till debuten rekommenderas Per-Arne Tjäders färskas monografi "Gare d'Austerlitz" (Daidalos), som med föredömlig, närmast modianosk nit skapar ordning och reda där författaren själv ansträngt sig att sopa igen spåren. Tjäder ger en bild av den unge Modiano som svär lite mot dagens skygge, blivit leende gestalt: han beskrivs av dåtidens vänner och flickvänner som sarkastisk, svekfull och förtjust i smått elaka practical jokes – men samtidigt fullständigt besatt av ockupationstiden, om vilken han skaffat sig encyklopediska kunskaper.